

Élet és Világosság

A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TEVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2008/4

Felébredt szívek – útban a halál felé

„Az ércmíves Sándor sok bajt szerzett nékem; fizessen meg az Úr néki cselekedetei szerint. Tőle te is őrizkedjél, mert szerfelett ellenállott a mi beszédünknek (2Tim 4,14-15).

Evangélizációt tartottam egy kisvárosban. Özönlöttek az emberek. Különbusz hozta őket a környékről. Egy napon meghívtam a hotelnek – ahol a szállásom volt – valamelyik alkalmazottját. Udvariasan és hallatlan közömbösséggel elutasított: „Nem érek rá.” Korunk emberét láttam benne. Nem ellenséges az evangéliummal szemben, csupán nem érdekl.

Nem új keletű jelenség, hogy a lelkileg alvó ember minden egyébre kíváncsi, csak Isten kijelentésére nem. Pál is megtapasztalta ezt. Filippiben összesen néhány asszony hallgatta őt. Viszont annál feltűnőbb, hogy itt olyan valakivel volt dolga, aki szenvedélyesen elutasította az üzenetet. „... szerfelett ellenállott a mi beszédünknek.” Miféle emberek azok, akik az általános közömbösség korában gyűlölni tudják az Úr követeit és az evangéliumot? Olyanok, akiket Isten Szentlelke felébresztett, de aztán ismét a halál útjára tértek.

A Timóteushoz írt első levélben tudunk meg közelebbit erről a Sándorról (Alexanderről). Pál azt írja róla: „... a hit dolgában hajótörést szenvedett.” Hallotta tehát egykor, hogy az élő Isten Jézus Krisztusban eljött hozzánk, hogy Isten Fia megváltott minket a kereszten. Eloldotta a hajóját, és az Üdvözítőt kezdte követni. De a megindulásnak nem volt tartós folytatása. Borzasztó egy ilyen hajótörés, amikor a sziklán fennakadt hajót a hullámok darabról darabra széttépkedik. Ez történt Alexanderral. És mi volt az ok? Pál így magyarázza: „Elvetette a jó lelkiismeretet.”

A világ embere nem törődik lelkiismereti kérdésekkel. Viszont amikor az evangélium felébreszti a lelkiismeretünket, nem bírjuk tovább bűneink terhét, odavisszük a kereszthez, és bocsánatot nyerünk. Ettől

kezdve a Szentlélek ébren tartja a lelkiismeretet. „Nem jó és nem tanácsos – mondja Luther – a lelkiismeret ellen cselekedni.”

Jézus tanítványai is átélhetnek súlyos vereségeket. De egy valamire nem képesek: békét kötni azzal, amit egykor bűnnek ismertek fel. Nem tudnak folyamatosan csálni, házasságtörésben élni, vasárnapot megszentelteleníteni, veszekedni, és ugyanakkor Isten gyermekének tartani magukat. Alexander ezt próbálta. Elhagyta a jó lelkiismeretet, és hajótörést szenvedett.

Jézus gyülekezetének ismertetőjele a szeretet. Múlt nyáron huszonöt diákkal táboroztam. A szomszéd faluból meghívott minket egy ember. Azt a napot nem fogjuk elfelejteni. A falu szélén ifjúsági szövetségesek fogadtak minket. Meghívónk pazar asztalt terített nekünk a gyümölcsösében. Összes családtagja és alkalmazottja kiszolgált minket. Egyre többen jöttek az énekünket hallgatni. Tarthattam egy beszédet. Azt hiszem egy sem volt a fiúk közt, aki ne tartotta volna csodának, hogy egy ismeretlen ilyen nagy szeretetet mutatott feléjük. Ez Jézus gyülekezete!

Isten szívéből a szeretet folyama árad az egoista világba. Ebben állt egykor Alexander. És most képes gyűlölködni. Mégpedig – s ez jellemző – Jézus tanítványait gyűlöli. „Sok bajt szerzett nékem” – írja Pál.

Amikor Saul királyt Isten elvetette, az Úr Lelke eltávozott tőle, s helyét a Gonosz foglalta el. Ennek első következménye, hogy Saul dárdát dob Dávidra, Isten barátjára.

Szerencsétlen ellenségei Krisztus gyülekezetének! Haragotok mutatja, hogy tudtok az életről, s mégis a halál van a szívetekben.

Aki megindult a hit útján, annaknem szabad visszafordulnia. Előre, a boldog célig, amire elhívtunk!

Még valami különösre fel kell hívnom a figyelmet. Közvetlenül textusunk után Pál beszámol arról, hogy Rómában a hívők mind cserbenhagyták, amikor a császár előtt állt, és hozzáteszi: „... ne számíttassék be nekik.” Alexanderről pedig így nyilatkozik: „... fizessen meg az Úr néki cselekedetei szerint.” Miért ez a különbség? A szerető szívű Pál bosszút táplál magában Alexanderrel szemben? Ó, nem! Csupán tudta, hogy Alexander elvileg lemondott a kegyelemről, és nem maradt számára más, mint Isten igazságos, rettetéses ítélete. Mert egészen világos: vagy Jézusnál maradunk, s ezzel a kegyelem alatt, vagy megkeményedve ellenállunk, s akkor megmarad bűnünk az ítélet napjáig. Harmadik lehetőség nincs. W. Busch

Isten szántóvetői

Willy Mast önéletrajza
(Folytatás)

Menj haza!

Mélyen elszomorított bajtársaim durva elutasítása. Következő éjjel aludni sem tudtam. Fölkeltem fekhelyemről – ötven-hatvanan aludtunk egy sátorban – és kimentem a szabadba. Felnéztem a csillagos égre, és elámultam, milyen hatalmas, mindenható Istenünk van.

A számtalan csillag látványa felbátorított, hogy továbbra is bizzam Őbenne. Odafordultam mennyei Atyámhoz, és megkérdeztem, mi legyen a tennivalóm.

„Uram – mondtam -, úgy érzem, feladatomban itt befejeztem. Nem szólhatok már többet rólad, hiszen halálal fenyegetnek.”

Úgy tűnt, mintha világosan hallottam volna a hangot: „*Menj haza! Menj haza!*”

Eleinte meg sem érttem ezt a felszólítást. A Szentlélek azonban egyre ösztökölt, hogy menjek.

A foglyok harmincnégy egymás melletti táborban voltak elhelyezve, mindegyikben ezer ember. Az összes láger le volt zárva, és a tábori rendőrség szigorúan őrködött. — Én pedig az Úr szavára támaszkodva menetelni kezdtem a kijárat felé. S íme, az örök egyetlen szó nélkül átengedtek a kijáraton!

Haladtam a nagy kapu felé. A harmincnégy tábor együttesen magas drótkerítés vette körül. Hirtelen két férfi jött velem szembe, és csodálkozva kérdezték:

„Ember, hova igyekszik?”

„A lágeremből jövök, és most megyek haza.”

A két ember a fejét csóválta, ujjukkal a homlokukra böktek, és tovább faggattak:

„De hogy jutott ki a saját táborából?”

„A kijáraton keresztül!”

„Az lehetetlen – felelték -, a kijáratot fegyveres katonák őrzik!”

Természetesen azt gondolták, hogy a kerítés alatt bújtam vagy fölöttem másztam át. Közrefogtak, és kísérni kezdtek.

Mechanikus és prédikátor

Ami a következő huszonnégy óra alatt velem történt, arról semmit nem tudok. Amikor magamhoz tértem, a táborparancsnokságon feküdtem egy ágyban.

„Min nevet?” – kérdezték szigorúan, miután felébredtem.

„Ó, hát olyan nagyszerű érzés ilyen pompás ágyban feküdni!”

A lágerben ugyanis a csupasz földön feküdtünk. – Két amerikai zsidó orvos elkezdett kikérdezni. Mint később megtudtam, a tábor egész felügyelete amerikai zsidó orvosok kezében volt.

„Őn is a nemzetiszocialistákhoz tartozott?” – hangzott az első kérdés.

„Nem!”

„Na persze – jegyezték meg -, most egyetlen német sem akar nemzetiszocialista lenni!”

„Az lehet – válaszoltam -, de én valóban nem voltam párttag.”

„Mi volt a foglalkozása?” – kutattak tovább.

Hűséges Uram eszembe juttatta, mit írt kilenc évvel azelőtt a GESTAPO a letartóztatási parancsra.

„Mechanikus voltam és prédikátor!”

Az urak egyszerre kíváncsiak lettek, és érdeklődtek, hogy mit műveltem az elmúlt tizenkét év alatt. Röviden beszámoltam nekik, mire megkérdezték:

„És hol az otthona? Családos ember?”

„Pforzheimben lakom – feleltem -, ott van a feleségem és három gyermekem.”

„Ó – mondták -, már biztosan nincsenek életben, Pforzheimben kő kövön nem maradt. Rengeteg volt a halott.”

Megjegyzésükre nagy örömmel és teljes bizonyossággal jelentettem ki, amit az Úr abban az órában a szívembe helyezett:

„*Az én drága feleségem és gyermekeim mind élnek!*”

„Ezt egyáltalán nem tudhatja és nem állíthatja!” - vetették ellen. Viszont én ismét a legnagyobb határozottsággal állítottam:

„A lágerben láttam egy újságban a lebombázott Pforzheimet, és amikor nagyon elszomorodtam felette, az Úr a 91. zsoltárnak azzal az Igéjével vigasztalt meg, ami egykor esketési textusunk volt: *'Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a te sátorodhoz, mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban!'*”

Szavaim ámulatba ejtették a faggatókat, de tovább aggályoskodtak.

„Ön mechanikus. Pforzheimben az egész ipart lerombolták. Mit fog tenni ezután?”

„Mechanikus és prédikátor vagyok – feleltem -, akkor hát prédikálni fogok.”

És ó, Isten kegyelmének csodája, a főorvos kiadta az utasítást a beosztottjának:

„Gondoskodjon róla, hogy ez az ember a legközelebbi kórházvonattal hazakerüljön!”

Így is történt. Már a következő napon elhagyhattam Cherbourgot, és a sebesültekkel együtt Frakfurtba kerültem, majd mentőautóval egy rehabilitációs otthonba vittek. Ott egy hívő orvos keze alatt testileg-lelkileg kiváló gondozásban részesültem. Bár az első hetek alatt még mindig az volt az érzésem, hogy éhen halok, annak ellenére hogy bőségesen elláttak mindennel. „Csak azt egye, amit itt kap! – intett az orvos. – Ha túl táplálja magát, annak halálos következménye lehet.”

Nem nagyon engedelmeskedtem a figyelmeztetésnek. Kijártam az erdőbe, és ha gombát találtam, előbb felmetszettem, hogy nem feketedik-e, s miután úgy véltem, hogy nem mérgező, megettem Márk 16,18-ra támaszkodva: „...ha valami halálost isznak, nem árt meg nekik.”

Persze ez helytelen volt és nagy ostobaság a részemről. Mennyei Atyám mégis fölöttem tartotta oltalmazó kezét, és nem engedett meghalni. Ővé legyen a hála és a magasztalás.

Nyolc hosszú hét után, 1945. október 25-én elhagyhattam az intézetet, és indultam haza.

Igen, ott álltam végre ismét Pforzheimben. De hova lett a számomra oly ismerős, kedves város? Minden romokban hevert! – Megpróbáltam mégis eljutni lakásomhoz. Némi keresgélés után törmelékkel borított utcákon keresztül odaértem egykori otthonunkhoz, és lebombázva, romokban találtam.

Azonban a régi bejárat megmaradt felső küszöbén megpillantottam egy kövön a krétával ráírt mondatot:

„Valamennyien Pforzheim-Dillsteinben élünk, Ludvigsplatz 4.”

Nyugtalan, megdöbrent és bánatos szívem megtelt hálával és magasztalással. Ugyanakkor megértettem annak igazságát is, amit a költő így fogalmaz:

*Isten nem itt készít
lakhelyet neked,
semmit meg nem menthetsz,
mit Ő elvehet.*

*Csupán Jézusnál vár lelki béke rád,
Siess a forráshoz, menj hozzá tehát!*

A Zsolt. 107,10-ben olyanokról van szó, „akik sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek, megkötözötten nyomorúsággal és vassal”, aztán a 13-16 versek így tudósítanak róluk:

„De az Úrhoz kiáltottak szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadította őket. Kihozta őket a sötétségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszaggatta. Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, hogy összetörte az érc-kapukat, és a vas-záratokat letördelte!”

(Folyt. köv.)

Bújócska

Isten, akit imádunk, rejtőzködő Isten. Nem kényszeríti ránk magát, hanem türelmesen kivárja a pillanatot, amikor mi elkezdünk érdeklődni iránta. Vágya az, hogy teljes szívvel, teljes lélekkel és egész értelmünkkel keressük őt.

Egy rabbi leánykája bújócskát játszott kis barátaival. Elszaladt, és jó helyre rejtőzött. A többiek azonban gonosz tréfát űztek vele. Hiába várakozott, társai szétfutottak és cserbenhagyták.

Amikor a kicsi észrevette, hogy barátai egyáltalán nem folytatják a játékot, hazaszaladt, és sírva apja karjába vetette magát. „Papa – zokogta -, elbújtam, és senki nem keresett!” Az apa átölelte kislányát. „Ó, Isten nagyon megért most téged – mondta. – Sokkal jobban megért, mint sejtened.”

Isten szempontjából valóban abszolút megdöbrentő tény, hogy oly ritkán indulunk el az ő keresésére. Pedig a Biblia arról biztosít, hogy akik őt szorgalmasan keresik, azok megtalálják.

Mosoly

Egy mosoly nem kerül semmibe,
mégis sokat tehet.

Felfénylik, mint a villám,
s életen át őrizheti az emlékezet.

Megvenni nem tudod,
ki nem alkudhatod,
kölcsonbe sem kapod,
és el nem lophatod.

Semmi értéke nincs,
ha nem ajándékba adod

Ha találkoznál valakivel,
kinek mosolyra nincs ideje,
hát mosolyogj rá.

Senkinek nincs nagyobb szüksége
egy mosolyra, mint annak, aki
már egyet sem tud másnak
ajándékba adni.

-.-.-.-

Az utas egy ködös reggelen megkérdezte a juhászt: „Milyen idő lesz ma?” A juhász így válaszolt: „Olyan, ami nekem nagyon tetszik.” „Hogy érti ezt?” – kérdezte az utas. „Nos – felelte a pásztor -, mindenesetre olyan lesz az időjárás, amilyen Istennek tetszik, és ami neki tetszik, az tetszik nekem is.”

Herold, 2008. március

Amit mi szeretnénk

Vannak emberek, akik úgy vélik, hogy ha Isten valóban szeretne minket, akkor minden imánkat meghallgatná. Fel kell azonban ismernünk, hogy sokszor éppen azért nem teljesíti kéréseinket, mert szeret.

Sören Kierkegaard elmondta egyszer annak a kis diáknak az esetét, aki nem akart tanulni. Tanítónője mindent elkövetett, hogy érdeklődést ébresszen benne, és rávegye az igyekezetre. A fiú azonban szelnek eresztette nevelője összes intelmét, végül már egyáltalán nem is törődött oktatója fáradozásával. A tanítónő valósággal esdekelt, a gyerek azonban makacsul ellenállt. Ő csak játszani akart.

„Rendben van – szölt végül a nevelő -, mondd meg, hogy mit akarsz, megengedem.”

A fickó azt felelte, hogy szívesen ülne a terem hátsó sarkában, kicsit rajzolgatna, talán szundítana egyet, aztán egyszerűen csak üldögélné tétlenül. A tanítónő ráhagyta, hogy csináljon, amit akar.

Kierkegaard a rövid történetet ezzel a megállapítással fejezte be: „A gyerek kívánsága teljesült, mert a tanítónő feladta őt.” Majd így folytatta: „Isten őrizzen meg minket kéréseink meghallgatásától!” Azt értette ezen, hogy néha csak azért kapjuk meg, amit kérünk, mert Isten feladott bennünket. Másrészt viszont Urunk néha amiatt tart vissza dolgokat tőlünk, mert szeret.

Számomra ez azért olyan fontos, mert egyszer magam megtapasztaltam, hogy édesapám egyik forró vágyamat nem teljesítette. Körülbelül nyolc éves lehettem, s egy vadnyugati filmen a híres cowboyt, Hopalong Cassidyt láttam. Hazatérve kijelentettem apámnak, hogy ha megnövök, cowboy akarok lenni. És ez a legkomolyabb szándékom volt! Valósággal belebolondultam a gondolatba! Szenvedélyes cowboy-rajongó lettem!

Milyen jó, hogy apám nem vette komolyan akkori kívánságomat! Hogyan érintett volna, amikor 17 éves koromban elé álltam kéréssel, hogy egyetemre szeretnék menni, ha apám akkor így válaszol: „Micsoda? Tanulni szeretnél? Nyolc éves korodban cowboy akartál lenni. Teljesen komoly volt a szándékom, s én gondoskodtam róla, hogy álmod valóra váljon. A pénzen, amit eredetileg félretettem egyetemi tanulmányaidra, vettem pár hektár földet Texasban, meg lovat és egy tehéncsordát. Minden ott vár rád, mivel annak idején te határozottan állítottad, hogy ezt akarod és semmi mást. Amit szeretted volna, azt most megkaphatod!”

Ma igen hálás vagyok azért, hogy apám nem teljesítette nyolc éves fejjel kinyilvánított óhajomat, hogy később mást adhasson, ami igazán hasznomra lehetett. Tudatosan visszatartott valamit tőlem, amit pedig olyan nagyon kívántam, mivel tudta, hogy ez a vágy nem lesz tartós. Pontosan ezt teszi Isten is velünk.

T. C.

„Ki dolgát csak Istenre hagyja . . .”

A harmincéves háború véget ért. 1651-et írtak. Körülbelül ebben az időben élt egy fiatalember Közép-Németország egyik városának valamelyik pizskos, szűk utcácskájában. Senki nem látogatta, senki nem törődött vele. A szomszédai csak annyit tudtak róla, hogy ideje legnagyobb részét hegedüléssel tölti, de olyan művészien, olyan érzéssel játszott, hogy ajtaja előtt sokszor a hallgatózók egész csapata szorongott.

Délben többnyire bement a városba, és sovány ebédet fogyasztott el egy vendéglőben, ahova általában csak koldusok jártak. Esténként pedig röviddel a sötétség beállta előtt elhagyta lakását valami ismeretlen tárggyal kopott kabátja alatt. Szállásadónője, Johannsen asszony megfigyelte, hogy mindig az utána következő napon fizeti ki a lakbérét. Egy alkalommal észrevétlenül követte este a bérlőjét, és sajnálkozva látta, hogy a fiatalember a zálogházba tér be. Egyszerre világos lett előtte minden. A szerencsétlen darabról darabra elzalogosította szegényes ingóságát, hogy senki-nek adósa ne maradjon. Az asszony azonnal elhatározta, hogy segíteni fog rajta.

Pár nap múlva kopogtatott bérlője ajtaján. Összeszorult a szíve, miután belépett, és a saját bútorain kívül semmit nem látott, kivéve a nagyon kopott hegedűt az ablak mellett. A fiatal férfi kezébe hajtott fejjel kuporgott a sarokban.

„Neumark úr - szól az asszony -, ne vegye rossz néven, hogy zavarni bátorkodtam. Miután két napja nem

láttam kilépni innen, és hegedűszót sem hallok, gondoltam, talán beteg. Ha valamit segíthetnék ...”

„Köszönöm, kedves Johannsenné – felelt a fiatalember -, nem vagyok beteg, de rosszul állok, nagyon rosszul...”

„Akkor feküdjön le!”

„Nem, nem” – tiltakozott Neumark elpirulva.

„Feltétlenül ágyban a helye! – erősködött az asszony. – Én elég idős vagyok, az anyja lehetnék, hadd lássam, mi a helyzet a szobájában!”

A férfi útját akarta állni, de az energikus gazdaszszony már lenyomta a kilincset. Megdöbbenve állapította meg, hogy ott bent bizony az ágyon kívül csak a ruhafogas áll, rajta a kopott kabát, amit bérlője az esti kimenőin viselt.

„Johannsenné – mentegetőzött a fiatalember -, bizonyára aggódik, hogy nem fogok fizetni. De legyen egész nyugodt, igyekszem minden tőlem telhetőt megpróbálni. Bár pillanatnyilag semmi pénzem, de eddig még mindig adódott valami megoldás.”

„Neumark úr – felelt az asszony tétovázva -, mi sem élünk bőségben, néha azonban több van az elégnél, s így ma is. Miután ma nem ment ebédelni ... ha nem sértem meg ...”

A fiatalember újra elpirult, és járkálni kezdett fel-alá a szobában. „Igaza van – vallotta be aztán -, ma még valóban nem ettem semmit.”

Johannsenné egy szót sem vesztegetett tovább, néhány perc múlva szerény ennivalóval tért vissza.

„Ne vegye zokon – kérdezte, miután Neumark befejezte az evést -, nyilván nem idevaló, nem ismer senkit a városban?”

„Nem, senkit, ön az egyetlen, aki ilyen kedvesen törődött velem, Isten fizesse vissza önnek.”

„Jól van, jól van, de ha nem udvariatság, mégis kérdeznék egyet-mást. Hova való? Mi a foglalkozása? Zenész? Élnek még a szülei? Mi a terve itt egyedül?”

A fiatalember lopva elmosolyodott az asszony bőbeszédűségén. „Hogy a nevem Georg Neumark, azt tudja. Szüleim szegény emberek voltak, de már mindketten meghaltak. A thüringiai Langensalzában születtem harminc évvel ezelőtt, 1621. március 16-án. Nehéz napok vannak mögöttem. Azonban nem szabad panaszkodnom, menyeyi Atyám meg fog segíteni.”

„De mivel gondolja fenntartani magát?”

„Jogot tanultam. Félek viszont, hogy ezzel hibát követtem el. Természetemnél fogva ugyanis a béke emberek vagyok, nem szeretek pereskedéssel foglalkozni. Más dolgok felé fordultam volna, ha jobban ismerem Isten akaratát. – Tehát tíz évig jártam a latin iskolába, utána mentem a jogi egyetemre, és így kerültem el a háború rémségeit. Aztán majdnem áldozatul estem egy óriási tűzvésznek, amelyben mindenem odaveszett, úgyhogy koldus lettem.”

„Szegény ember – és nem roppant össze?”

„Sokszor elszállt a bátorságom, amikor a mindennapi kenyérért küzdöttem barátok nélkül, támogatás nélkül,

de a nagy Isten, az én mennyei Atyám könyörült rajtam, és megtanultam hordani a keresztet.”

„És miből élt egyáltalán?”

„Isten ajándékából. Ugyanis költő vagyok, és nyilván azt is hallotta, hogy van némi érzésem a hegedűhöz. Így aztán találtam jótévedőket, barátokat – igaz, sokszor nagyon szűkös volt a kenyerem.”

„Ott maradt, abban a nagyvárosban?”

„Nem. Helységről helysére vándoroltam, remélve, hogy valahol alkalmaznak. Némely helyen jól ment a sorom, akadtak jó ismerősök és barátok, de tartós állást sehol nem kaptam. Mikor aztán ide kerültem, úgy tűnt, mintha egy belső hang azt mondaná: 'Maradj itt, Weimarban, Isten gondoskodni fog rólad.' Persze lehet, hogy csak saját vágyam hangja volt, hiszen láthatja, milyen a helyzetem.”

„Csak azt mondja még meg – akarta tudni a szállásadó -, milyen állást keres tulajdonképpen?”

„Ha Isten megsegítené, a tollammal mint írnok tudnám megkeresni a kenyeremet.”

„Hát nem zenész?”

„Vagyok is, meg nem is. Játsszom egy keveset, de inkább saját élvezetemre. Ez azonban kevés ahhoz, hogy eltartsam magam. A hegedű a legdrágább földi kincsem – egyetlen barátom.” Közben tekintetét szeretettel a hangszeren nyugtatta.

„Johannsenné, sokat tudnék mesélni magának Isten szeretetéről és irgalmáról, amit megtapasztaltam. Tény, hogy pillanatnyilag ezen a hegedűn kívül semmi egyebem nincs. De – ismeri Siebert urat? Nála éppen megüresedett egy írnoki állás. Ma fog dönteni az ügyemben, meg kell nála jelennem. Bizonyára megbocsátja, hogy most távozom ...”

Hirsch, a zálogos, girbe-gurba, szűk utcácskában lakott. Dohos, sötét üzletébe késő este egy kopott kabátos fiatalember lépett be.

„Jó estét, Neumark úr – köszöntötte a bolt tulajdonosa. – Mi hozta ilyen késő este hozzám? Annyira szoros a helyzet, hogy nem bírt várni reggelig?”

„Nem, ha holnapig vártam volna, bizonyára többé fel sem keresem önt. Mit tud adni ezért a hegedűért?”

„Ugyan mit kezdjek egy ilyen nyirettyűvel?” - kérdezte a zálogos.

„Azt maga nagyon jól tudja. Csak állítsa a sarokba a ruhák mögé, hogy senki ne lássa. Nos, mit ad érte?”

Hirsch átvette a hangszeret, minden oldalról megvizsgálta, majd a falhoz támasztotta. „Hogy mit adok érte magának? Egy garast érő fáért meg pár öreg húrért? Láttam már értékes hegedűket, ezüsttel, gyöngyökkel ékesítve, de itt semmi sincs, pusztán csak fa.”

„Öt évig raktam fillért fillérre – felelte halkan a fiatalember -, öt éven át szenvedtem éhséget, nélkülözést, míg végre együtt volt az öt korona, amiért ezt a hangszeret megvehettem. Adjon érte két koronát, és hármad adok, amikor visszaváltom.”

A zálogos összecsapta feje fölött a kezét. „Két koronát! Két koronát! Tönkremegyek, ha nem jön vissza, hogy beváltsa!”

„Ön nem tudja, mit jelent számomra ez a hegedű! Egyetlen megmaradt földi értékem. Mindenem – a lelkem – elfogadná a lelkemet?”

„Miért ne? Ha nem jönne vissza érte, akkor lenne két lelkem, ha-ha-ha! De mit kezdjek ezzel a ...”

„Bocsásson meg – hogy is mondhattam ilyet! Szégyellem magam. Hiszen a lelkem nem az enyém, hanem Megváltómé, aki önmagát adta értem. Csak a nagy nyomorúság adta ajkamra ezt az illetlen szólást. És az Úr a maga idejében véget fog vetni a nyomorúságomnak. Igen-igen nehezemre esik megválnom ettől a hegedűtől, s biztos vagyok benne, hogy hamarosan visszaválthatom.”

„Üres szavak, üres szavak, fiatalember. Balga reménység. Nem azt mondta néhány nappal ezelőtt, hogy egy gazdag kereskedőnél fog állást kapni?”

„Igen, Siebert úrnál. Ott is voltam megbeszélte időben az irodájában, de az állást addigra betöltötték.”

„Maga nem tud szilárd biztosítékot adni nekem – fogja és vigye a hegedűjét.”

„Hirsch úr, teljesen idegen vagyok a városban, és nincstelen, legyen irgalommal irántam. Gondoljon arra, hogy amikor itt az üzletet megnyitotta, szintén idegen segítségre volt utalva, amit nyilván meg is kapott. – Adjon legalább másfél koronát!”

„Másfél koronát! Világosan megmondtam magának, hogy nem adhatok ennyi pénzt egy darab fáért meg néhány tekeres drótért!”

„Kemény, kegyetlen ember” – szakadt ki a csalódott fiatalemberből, fogta a hangszeret, és elindult az ajtó felé.

„Várjon, Neumark úr – állította meg a zálogos -, az üzlet mégis üzlet, adok egy koronát.”

„Másfél! Holnap ki kell fizetnem a lakbért, és ennem is kell valamit. Könyörüljön már rajtam!”

„Esküszöm, hogy nem adhatok másfél koronát, de a régi barátság kedvéért hajlandó vagyok egy és negyedet adni, azonban jól értse, amit mondok: hetenként egy gulden kamat, és csak két hétig várok. Ha nem tud fizetni, a hegedű az enyém. Viszont mit fogok kezdeni ezzel a darab fával! De ez az ajánlat csak magának!”

„Látom, hogy bele kell egyeznem, bármilyen nehezemre esik. Isten legyen hozzám irgalmas!” – sóhajtott Neumark, és a csekély pénzt kabátzsebébe csúsztatta. Aztán rámeredt a hegedűjére, és kibuggyant a könnye. „Hirsch úr, még egy kérésem lenne. Maga nem tudja, milyen nehezemre esik megválnom a hangszeremtől. Tíz éven át elválaszthatatlan barátok voltunk. Ez a hegedű vigasztalt sokszor a nyomorúság idején, és adott bátorítást, új reményt. A nincstelenek közül, akik a maga üzletéből kiléptek, egy sem volt olyan szomorú, mint ma én.” A fiatal férfi hangja elakadt. Aztán újra összeszedte magát.

„Egyet kérek öntől – és ez nem kerül semmibe -, engedje meg, hogy még egyszer játszam a hegedűn!”

„Ugyan mit! – kiáltott a zálogos ingerülten. – Már egy órája be kellett volna zárnom az üzletet. Jöjjön vissza holnap – vagy inkább akkor se!”

„Nem, ma és most – felelte Neumark. – Búcsút kell vennem tőle ...”

Letelepedett egy öreg ládára, és játszott egész lelkét beleadva, érzéssel, szívet megragadóan, úgyhogy az üzlettulajdonos akarata ellenére figyelni kezdett. Néhány ütemnyi előjáték után Neumark elénekelt két versszakot ebből az énekből: „Elég immár, Uram, vidd lelkemet Sionba ...”

„Elég volt! – Elég volt! – Hagyja abba! Hagyja abba! – kiáltott közbe Hirsch. – Mire jó ez a sirám? Az egy és negyed korona ott van a zsebében!”

A hegedűs azonban mintha megsüketült volna. Teljesen belemélyedt a játékába. Majd hirtelen változtatott a hangnemen. Ismét rövid előjáték, aztán folyt megint a dallam, mint ahogy az éjszakából előtör a napsugár. Neumark énekelt hozzá hangosan, egyre hangosabban, és arcán boldog mosoly ragyogott: „Ki tudhatja? Oly drága a kereszt ...”

„Ez mindenesetre jobb, maradjon emellett – szolt a zálogos. – És ne felejtse el, hogy egy és negyed korona van a zsebében. Két hét múlva pedig enyém a masina, ha addig vissza nem váltja.” Aztán még egyszer felsóhajtott: „De mit fogok kezdeni ezzel a darab fával?”

Neumark óvatosan a sarokba állította a hegedűt. „Ut fiat divina voluntas – ahogy Isten akarja, én nyugodt vagyok.” Majd a búcsú egyetlen szava nélkül elhagyta az üzletet.

Fájó gondolatokkal küszködve lépett ki az éjszakába, és majdnem összeütközött egy idegennel, aki valószínűleg az ajtó előtt hallgatózott.

„Elnézést – szólította meg az ismeretlen -, szabad kérdezni: ön volt, aki olyan szépen játszott és énekelt?”

„Igen” – bólintott Neumark, és tovább akart menni. Az idegen azonban megragadta a karját. „Ne haragudjon, én egyszerű, képzetlen ember vagyok, de az ének, amit hallottam, a szívembe markolt. Nem kaphatnék egy másolatot róla? Szerény a jövedelmem, de adnék egy guldent érte. Úgy érzem, mintha személyesen nekem írták volna.”

„Ezt a kívánságát szívesen teljesítem. Szabad kérdezni, kicsoda ön?”

„Engedelmeivel Johann Gütig vagyok, és őkegyelmességénél, a weimari hercegnél állok szolgálatban.”

„Rendben van. Jöjjön holnap reggel. Nevem Georg Neumark. Megtalál Johansenné lakásán a Görbe utcában. Jó éjszakát!”

Talán egy héttel később Gütig másodszor látogatott a Görbe utcába. Neumark szívélyesen fogadta.

„Ön azt fogja gondolni, hogy idegen ügyekbe avatkozom, de múlt éjjel sokat imádkoztam és töprengtem

a dolog felett, aztán úgy gondoltam, hogy megengedhetem magamnak ...”

„Még egy példányt az énekből? Nagyon szívesen!”

„Nem, nem erről van szó. Az éneket betettem a Bibliámba, már majdnem kívülről tudom. Hanem tegnap – remélem, nem fogja rossz néven venni ...”

„Beszéljen csak!”

„Nos, Vilmos herceg a könyvtárosát, aki a levelezésének egy részét is végezte, hirtelen elbocsátotta. Szerintem valami hűtlenség lehetett az oka. Tegnap este aztán megszólított a herceg. ’Mi lesz most, Gütig, honnan szerezzek hirtelen új könyvtárost, aki a levélügyeket is elintézi?’ Hogy, hogy nem, az ön neve valahogy eszembe jutott. A könyvtáros a herceg házában él, az ő asztalánál étkezik, és évi száz koronát kap. ’Kegyelmes uram – mondtam -, én tudnék valakit.’ – ’Komolyan? – kérdezte. – Van talán könyvtáros a barátai között?’ Igennel feleltem, habár nem volt jogom önt egyszerűen barátomnak nevezni. Egy szóval: mindent elmondtam a hercegnek.”

„Mindent? – kérdezte Neumark. – Azt is, hogy a barátság Hirsch üzletének a küszöbén indult el, ahol a hegedűmet elzálogosítottam?”

„Igen, azt is – felelte Gütig -, és sajnálom, ha helytelenül tettem, de annyira tele volt a szívem. A herceg nem botráncozott meg rajta, hanem elkérte az éneket, hogy lássa az ön kézírását. ’Kitűnő az írás és a költemény – jegyezte meg -, és ha az a fiatalember idejönne, talán hamar megegyezhetnénk.’ Kicsit mégis aggódtam, hogy esetleg megbántom önt, de szívből kívánnám, hogy elfoglalja ezt a nagyon kedvező állást. Ha valóban érdekli, azt tanácsolnám, hogy minél előbb beszéljen a herceggel. Ő szereti kora délelőtt fogadni a látogatókat. Legjobb lenne, ha most azonnal velem jönne ...”

Neumark néhány pillanatra elnémult. Aztán összekulcsolta a kezét, és hangosan imádkozni kezdett: „Ó, Uram, csodálatosak a te útjaid! Akik rád hagyatkoznak, semmi jót nem nélkülöznek!” Aztán odafordult látogatójához. „Isten jutalmazza meg azért, amit értem tett! – Megyek önnel.”

A herceg barátságosan fogadta. „Ön tehát költő is, ahogy az írásából értelmezem. Szokott énekeket írni?”

„A szegényekről az van feljegyezve: övék a menynek országai. Még egyetlen gazdagról sem olvastam, aki a világ örömeit élvezte, hogy éneket írt volna. A kereszt az, ami éneket sajtol belőlünk.”

Vilmos herceg elgondolkodva nézett Neumarkra. „Nem hízeleg nekünk, fiatalember – mondta -, mindenesetre akadtak híres királyok, akik a trón tündöklésében éltek, és nemcsak írtak igaz, nemes keresztyén énekeket, hanem énekeltek és zenéltek is ilyeneket. Ön pedig, ha jól tudom, szegény, nagyon szegény – vajon ez a szegénység nem juttatta odáig, hogy elátkozza az életét?”

„Hála Istennek, soha! – Habár sokszor voltam közel hozzá. Uram és Megváltóm mindig megtartotta a szí-

vem békességét. Hiszen Ő tudja legjobban, mi a szegénység. Vagy nem lett ő szegénnyé miérettünk? Ha őrá nézek, a legsanyarúbb szegénységet is elfogadom – ő nem hagy el soha.”

„Derék beszéd – ahogy igazi keresztyénhez illik. Talán visszatérünk még erre a beszélgetésre. Hallottam, hogy jogot tanult. Gondolja, hogy képes kezelni olyan iratokat, amiknek a rendezéséhez a társadalmi jog és államtudomány bizonyos ismerete szükséges?”

„Ha nagyságod rám bízna, megkísérelném.”

„Jól van. Fogja ezeket a papírokat, és olvassa el. Több kérdés és válasz van bennük, amiket sebtében magam fogalmaztam. Ítélje meg őket, és készítsen írásbeli jelentést róluk. Ha elkészült vele, kopogjon az ajtómon.”

Neumarkot valósággal repítette a hála és az öröm, ahogy hazafelé tartott. „Igen, igen – ismételtette hangosan -, ki dolgát csak Istenre hagyja ...”

A zálogos üzletét kereste fel legelőször.

„A hegedűmet! Adja ide gyorsan a hegedűmet! Tesék, itt a pénze: egy korona – és még egy korona hozzá! Ember! Ne nézzen olyan ártatlanul, én ismerem magát! A szegények szegénységéből húz hasznot. De mégis köszönöm a fáradozását, azt, amit nekem kölcsönzött. Ismeri egyáltalán azt az örömet, amikor egy testvért kisegítünk a bajból? Itt van, kedvesem, még egy gulden extra, hogy ne essék legközelebb nehezebb egy szerencsétlent kisegíteni szorult helyzetéből. És jegyezze meg jól: aki a Mindenható Istenben bíz, az nem épít homokra!”

Neumark diadallal felkapta a hegedűjét, és sietett haza. Szobájába érve leült, és játszani kezdett olyan szív-bemarkolóan, hogy Johannsen asszony berohant, és kérdésekkel kezdte ostromolni. A fiatalember meg sem hallotta, semmiképpen nem szakította meg a játékát, hanem olyan ujjongó áradatot csalt ki a hangszeréből, hogy az egész ház megtelt vele. Aztán hirtelen abbahagyta, és a szállásadóhoz fordult.

„Johannsené, drága Johannsené, hívjon össze ide embereket, egy egész gyülekezetet, a házból, az utcáról, a szomszédságból, akit csak talál, szükségem van emberekre, akik velem örülnek. El akarom énekelni mindenkinek az énekemet – a magasztaló énekemet! Ó, én vagyok az egész város legboldogabb embere! Menjen, kedvesem, menjen, prédikációt akarok tartani – prédikálni a hegedűmön!”

Alig múlt el néhány perc, a szoba megtelt hallgatókkal, kicsinyekkel és nagyokkal, megtöltötték a folyosót, szorongtak a lépcsőn, és hallgatták Neumark „prédikációját”. Ő felragadta a vonót, játszott néhány takust, aztán tiszta, ujjongó hangon énekelni kezdett:

Ki dolgát csak Istenre hagyja
És benne remél mindenkor,
Azt ő csudaképpen megtartja
Minden szomorú ínségkor.
Ki magát bízza Istenre,
Nem épít az a fővényre.

Mit használnak nehéz gondjaid,
Mit használ zúgolódásod,
Midőn sokasodnak bajaid
És késik szabadulásod?
Csak nehezítéd terhedet,
Ha meg nem győződ szívedet.

Imádkozzál, szenvedj békével,
Vesd gondodat Istenedre,
Elégedjél meg tetszésével,
Mely céloz üdvösségedre;
Atyád ő, el nem hagy téged,
Tudja, mire van szükséged.

A bölcs Isten legjobban érti,
Mily sorsot kelljen mérni rád;
S ha néha hitedet kísérti,
Hidd el, segedelmet is ad.
Megvidít, előbb, mint véled,
S több jót ad, mintsem reméled.

Az éneklő itt megakadt, mert reszketett a hangja, és az arcán könnyek patakzottak. A kis gyülekezet megrendülve, csendes részvétellel nézte. Végül Johannsené nem bírta tovább türtőztetni magát.

„Kedves uram – kezdte, és közben a kötényével egyre a szemét törülgette -, ez tisztára olyan, mint Isten Igéje. Az ember minden gondját elfelejti, és csak a mi hatalmas és kegyelmes, szerető Istenünkre gondol, meg a mi Urunk Jézus Krisztusra, aki önmagát adta értünk. Mi történt tulajdonképpen? Ma reggel olyan levertnek látszott, most pedig az örömtől mindnyájunk szívét szinte magával sodorja. Talán a Mindenható megsegítette ...?”

„Igen ezt tette az én jóságos, irgalmas és kegyelmes Istenem és Atyám. Vége minden nyomorúságnak! Képzelve: könyvtáros lettem Vilmos herceg urunknál – száz koronám lesz évente, és hogy az örömöm teljes legyen, kaptam huszonöt korona előleget, hogy visszaválthassam a hegedűmet. Hát nem csodálatos és kegyelmes az Úr? Igen, igen, kedveseim, ebben biztosak lehetek. Aki a magasságos Istenben bíz, az nem épít homokra!”

„És ez a szép ének, kedves uram, ez a szép ének – honnan van, ha szabad kérdeznem? Kívülről ismerem az énekeskönyvünket, de ez nincs benne. Talán maga írta?”

„Hogy én? – Nos, én csak az eszköz vagyok, a hárfa, de a hurokat Isten érintette meg. – Ki dolgát csak Istenre hagyja: ezek a szavak mint szelíd teher súlyosodtak a szívemen. Újra meg újra megforgattam magamban – és valahogy énekké formálódtak. Hogyan? – ezt magam sem tudom megmondani. Örömben elkezdtem énekelni, imádkozni, és a lelkem felemelkedett az Úrhoz, és szó szót követve jött elő, mint felfakadó víz a forrásból.”

Neumark ismét a hegedűjére nézett. „Elég volt – mondta -, figyeljete meg egyszer ide:

Ne véld inséged keservében,
Hogy Isten téged elhagyott,
S csak az van atyai kedvében,
Kire szerencse s fény ragyog;
Ó, itt minden változandó,
Mind jó, mind balsors forgandó.

Mily könnyű az erős Istennek
A jó szerencsét elvenni,
És sorsát a szerencsétlennek
Ismét boldogabbá tenni.
Ő megaláz s felmagasztal,
Megszomorít s megvigasztal.

Dicsérd Istent s járj útáiban,
Tedd híven minden dolgotat,
Bízzál mennyei áldásiban,
Megvidámítja sorsodat.
Ki benne bízik egyedül,
Az soha meg nem szégyenül.

Amikor másodsor is abbahagyta az éneket, mélységesen megindultnak látszott. Sarokba állította a hegedűjét, s az emberek csendben eloszoltak.

ISTEN VALÓSÁGA

Már három napja tart az evangélizáció. Egy orvosnő rendszeresen megjelenik az előadásokon, és látható figyelemmel követi a témát. A szónoknak feltűnik ez az érdeklődés. Negyedik napon azonban az illető hiányzik, és többé nem jön.

Az evangélista egy látogatás alkalmával valahol öszszetalálkozik vele, és megtudja a hölgy elmaradásának okát. Az orvosnő számára felfoghatatlan rejtély, hogy Isten életünknek legkisebb részletével is törődik. Neki ez a mindenütt jelenvalóság és mindenbe beleavatkozás botránkozató és megemészthetetlen. Az evangélistának nem sikerül meggyőznie őt, de attól kezdve naponta imádkozik érte.

Az evangélizációs hét végéhez közeledik. Utolsó este hirtelen félbeszakad a szolgálat. Kialszik a villany, és a jelenlevők megtudják, hogy robbanás történt a kohóműben. Mindenki nyugtalanul hazasiet.

Sűrű sötétség borul a városra, csak egyes zseblámpák fel-felvillanó fénye látszik néha. Az orvosnő, akit elsősegélynyújtáshoz hívnak a szerencsétlenség helyére, tapogatózva halad végig az üzemen. Talál egy ajtót, és abban a hiszemben, hogy az a csarnokba vezet, belép rajta. Az ajtó becsapódik mögötte, és ijedten veszi észre, hogy a liftaknába került. Megrémül. Rázza a bezárt ajtót, kiabál, sír, üvöltözik. Félelmetes börtönében a gyötrő percek alatt irtózatossá hatalommal megjelenik előtte egész múltja. Rég elfelejtett képek villannak fel az emlékezetében. Lelkiismerete mindenre élesen rávilágít. S akkor meghallja a lefelé ereszkedő lift surrogását - megindult, miután az elektromos vezetékeket üzembe helyezték. Villámgyorsan átfut a fején: „Elvesztem, agyon fog nyomni.” Leveti magát a földre, és

most először tör fel szíve mélyéről az ima ahhoz, aki egyedül képes segíteni. A másodperc minden töredékében várja a rettenetes halált vagy – Isten csodáját, melyben eddig nem tudott hinni. És a csoda megtörténik! Körülbelül másfél méterrel a feje fölött elakad a felvonó, és megáll.

Az orvosnőt a Szentlélek hatalma ezen az élményen keresztül meggyőzi az élő Isten valóságáról, és mint új ember folytatja útját. Möss

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Április 1. kedd

Apcs 10,17-36

„...*nékem az Isten megmutatta, hogy senkit se mondjak közönséges vagy tisztátalan embernek.*” 10,28.

A Mindenható Istenről mindig is tudtuk, hogy az egész világ teremtője, és ezért sem lehet „személyválogató” (34. v.) A legtöbb ember azonban egyáltalán nem éri bajnak, ha embertársát tőle való különbözőségei miatt kisebb értékűnek tekinti. Gondol esetleg ilyesmit hívő ember a nem hívő világról vagy egyik felekezet tagja a más vallásúakról. Kár lenne azonban, ha megmaradnánk rossz szemléletünknel, és nem törekednénk Teremtőnkhez való nagyobb hasonlóságra. De hiszen a Mester is azt tanította, hogy a mások iránti szolgálatkész nyitottságban legyünk olyan tökéletesek, mint Mennyei Atyánk (Máté 5,48).

Április 2. szerda

Apcs 10,37-48

„...*bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, aki hiszen őbenne.*” 10,43.

Döntő kérdés, hogy mi történik azzal, ami Istentől elválaszt. A Biblia világosan állítja, hogy ez a fal kizárólag a bűn. A szent és igaz Isten örök szeretetével, irántunk való jóságból a maga részéről lebontotta ezt az erősséget a Jézus Krisztus által kinyilvánított evangélium szerint. Az apostolok dolga, hogy ezt az egyszerű és mégis csodálatos tényt hirdessék az egész világon. Mi sem kaptunk más megbízatást. A hír igaz, bárki számára kipróbálható. Miért roskadoznál tovább bűneid terhe alatt?

Április 3. csütörtök

Apcs 11,1-18

„...*megnyugodtak, és dicsőítették az Istent...*” 1,18.

Ha nem lennének olyanok, akiket az Úr járatlan utakra is elküldhet, az evangélium üzenete csak szűk körben, bizonyos kulturális és ízlésbeli keretek között terjedhetne. Nem meglepő, hogy az atyafiak megütköznek a Péterről kapott híreken. Hangot is adnak ennek, de jó, hogy a végén készek elfogadni az apostol magyarázatát. Milyen sokszor következett be Isten népe között szakadás, mert egyes atyafiak sajátjuktól eltérő utakon járó apostoltársaikkal kapcsolatban képtelenek voltak elfogadni, hogy isteni látás alapján indultak új utakra.

Április 4. péntek

Apcs 11,19-26

„...*nagy sokaság tért meg az Úrhoz és lett hívő.*” 11,21.

Az István miatti üldözés szétszórja a Jeruzsálemi gyülekezetet. Így kényszerülnek sokan lakóhelyüktől távol közösséget találni. Természetesen saját felekezetük határai között próbálnak először megfelelő lelki környezetet kialakítani. Nem írja az Ige, hogy jelentős eredményt értek volna el. Megint egyesek merészsége és látása kellett ahhoz, hogy olyanokat szólítsanak meg, akiknek eddig semmi közük nem volt az általuk hirdetett örömezenethez. Agyonprédikált gyülekezeteinkben el kellene gondolkodnunk azon, hogy vajon nem a világban található-e az igazságra szomjazók nagyobbik fele...?

Április 5. szombat **Apcs 11,27-30**

„...elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül...”
11,29.

A mozgalom jeruzsálemi vezetősége máris tapasztalja, hogy a kívülvalók felé való nyitás számukra egzisztenciális kérdéssé is lett. Nem tudnák fenntartani tovább magukat, ha az újonnan alakult munka irányából nem érkeznek lelkiismeretes és hálás segítség. Az Úr ezzel talán erősítette bennük az alázatot is. Bizony jobb adni, mint kapni. De elfogadni is meg kell tanulni.

Április 6. vasárnap **Apcs 12,1-17**

„...a gyülekezet pedig szüntelen könyörgött az Istennek őérére.” 12,5.

Az evangélium hirdetése és a valóságos krisztusi minta képviselete előbb-utóbb konfliktust szül Isten gyermeke és a helyi hatóságok között. Az Úr nem kíméli meg az efféle megpróbáltatásoktól gyermekeit, sőt ezek által is erősíti őket. Azonban minden konkrét próba valóságos fájdalommal és félelemmel jár. Micsoda kiváltság, ha az imádkozó gyülekezet ott áll az úttörők mögött! Ma szívből könyörögni akarunk mindazokért közelben és távolban, akik az evangélium ügyéért üldöztetést szenvednek.

Április 7. hétfő **Apcs 12,18-25**

„...megverte őt az Úrnak angyala...” 12,23.

A földi hatalom birtokosai nehezen tudják elképzelni, hogy ők is sérülékenyek, és számadással tartoznak annak, akit az Ige királyok Királyának és urak Urának nevez. Népszerűségük erősítése érdekében igaz emberek ellehetetlenítésétől sem riadnak vissza, miközben magukat sebezhetetlennek tartják. Kívánatos lenne, ha törekenységük tudatában inkább az Úr törvényéhez és igazságához ragaszkodnának, ha valódi istenfélelemmel bíraskodnának hivatalukban!

Április 8. kedd **Apcs 13,1-12**

„...mikor látta a történt dolgot, hitt elálmélkodva az Úrnak tudományán...” 13,12.

A búcsúzó Jézus szavai szerint az elkötelezett tanítvány bizonyágtételét meghökkenítő jelek is kísérik. Kétségtelen, hogy a Szentléleknek ez a különös ereje

(mely mai történetünkben átmeneti vaksággal sújtotta az igazsággal ellenkező cinikus embert) nem találomra és nem bármikor hívható elő, és egyáltalán nem az ember irányítása alatt működik. A fenti esethez hasonló radikális megoldást csak akkor engedi meg az Úr, ha másként meg nem oldható, fel nem szabadítható a helyzet. A jel segítségül volt az evangélium iránt érdeklődő tisztartónak, hogy világos legyen előtte: az Úr hatalma egyértelművé teszi a világosság és sötétség közötti különbséget.

Április 9. szerda **Apcs 13,13-43**

„...ezáltal mindenki, aki hisz, megigazul.” 13,39.

Pál természetesen a Jézusban való hitre utal. Amikor megigazulásról beszél, érzékelteti az éles különbséget: a törvény maradéktalan betöltése emberi igyekezettel nagyon távol van a valódi „igaz” értékeitől. Pál az Úrral való találkozásával felismerte, hogy Isten megfordította a folyamatot: előbb igazít meg kegyelemből, és azután következik az új életben való járás. Emiatt járható számunkra is a Krisztus által adott út. Ha nincs a kegyelemről szóló hiteles üzenet, reménytelenül vergődniük bizonyítási vágytól vagy félelemtől megterhelve. Dönts egyértelműen a hit általi megigazulásban való hit lehetősége mellett.

Április 10. csütörtök **Apcs 13,44-52**

„Rendeltelek téged világossággul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig.” 13,47.

Isten elhívott egy népet, hogy rajta keresztül megfogalmazza az egész világnak szóló kijelentéseit. Igéje igazságait szemléltette is választottainak sorsán keresztül. A világ egésze azonban bizonyára nem szólítható meg ugyanígy. Akire az Úr többet bízott, attól természetesen többet vár, de kellene neki azok is, akiket csupán szabadabb korlátok között szólíthat meg. Urunknak ma is az a célja, hogy a lehető legtágabb közvéleményhez eljusson megszólító kijelentése. Ebben csak az lehet megfelelő eszköze, aki kellően nyitott formák tekintetében a „pogányokat” illetően, ő maga azonban nem tekinti nyugnek, ha vele szemben szorosabbak a kiküldő Isten elvárásai.

Április 11. péntek **Apcs 14,1-7**

„...megtudták és elfutottak...” 14,6.

Az evangélium mindig megosztja a világot, hiszen egyértelművé teszi Isten erkölcsi elvárásait is. Elkerülhetetlen, hogy azok, akik sértve érzik magukat vagy érdekeiket, szembe ne forduljanak az Ige hirdetőjével. Hiába várnánk, nem jön „tizenkét légiónál több angyal”, hogy az üldözőbe vett apostolokat kimentse. Szinte ösztönös emberi utat választanak, amikor elmenekülnek. Ez azonban nem megfutamodás. Nem rejtőznek el a támadások elől, hanem új munkaterületet nyitnak. Boldog, akinek nem szegi kedvét, ha valahol ellenállásba ütközik, hanem kész mindig újat kezdeni.

Április 12. szombat

Apcs 14,8-28

„... ki az elmúlt időkben hagyta a pogányokat mind a maguk útján haladni...nem hagyta magát tanúbizonyosság nélkül, mert jótévőnk volt...” 14,16-17.

Az Istent nem ismerő ember számára csupán a fizikai léttel kapcsolatos pozitív jelek árulkodnak az Úr irántunk való szeretetéről. Ezért akik most (pogány) istenné akarják tenni az apostolokat, egy óra múlva csaknem megölik őket. Az ilyen ösztöneiktől vezérelt embereknek nem is lehet egyszerűbben bizonyítani Isten jóságát, mint a természet áldásaival. Néha megfélekedzünk arról, hogy az Úr nemcsak az Ige szavaival, hanem teremtett világunkon, szervezetünk közérzetén keresztül is üzen szeretetéről és jóságáról.

Április 13. vasárnap

Apcs 15,1-21

„...nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez...” 15,19.

Ahogy nő a misszió, úgy keletkezik egyre nagyobb feszültség a régi normák és szokások szerint élő hívő emberek és az újonnan megtértek között. Először természetesen még csak a kétféle szemlélet képviselői kerülnek szembe egymással. Egyesek azt vélnék megnyugtatónak, ha az újak a szokások és vallási formulák tekintetében a legapróbb részletekig azonosulnának a régiekkel. A többiek ugyanakkor nem látják ezt járható útnak. Világos lett előttük, hogy az új élet nem egyféle merev szabályrendszer megtartása, hanem a Szentlélek hit által működő hatásának eredményeként mutatkozik. Nem volt könnyű ezt belátni, de az apostolok tudták, hogy másképp lehetetlen a jó hírrel a föld végéig eljutniuk.

Április 14. hétfő

Apcs 15,22-35

„...melyektől ha megóvjátok magatokat, jól lesz dolgotok” 15,29.

Hála Istennek, szakadás nélkül sikerült az első jeruzsálemi keresztény közösség képviselőinek tisztázó levelet írni az újonnan megtértekhez. A levél hangja barátságos és világos: vannak dolgok, melyekben elfogadhatatlan a sokféleség, de ez vallási előírásoktól független erkölcsi kérdés. Ha ezekben a dolgokban megértjük a szorosság szükségességét, a többiben bátran lehetünk szabadok. A négy vitán felüli dolog a bálványok elvetése, a vértől, fülva holt állattól és a paráznaságtól való tartózkodás. A tiltáshoz hozzátett „legyetek egészségben!” jól mutatja, hogy az ügy részben egészségügyi természetű. A hívő ember pedig erre is tekintettel van a mindent akaró világban.

Április 15. kedd

Apcs 15,36-41

„Meghasonlás támadt azért, úgyszólván elszakadtak egymástól...” 15,39.

Elképzelni sem lehetett korábban jobb munkatársi párost, mint Pál és Barnabás. De eljön a pillanat, amikor a munka folytatásának akadálya lehet két kiváló ember eltérő látása módszerekben vagy személyi kérdésekben. Némelyek gyorsan megbotránkoznak azon, hogy

ilyen nagy emberek, akik elérték, hogy a pogányokat tolerálja a vezetőség, nem tudnak egymással békességben megférni. Ők azonban nem mondanak egymásra rosszat, nem teszik tönkre a másik munkáját, és mindketten ugyanazt folytatják, amit korábban együtt végeztek. Ugyanazért az ügyért buzgólkodnak mindkét oldalon új segítőkkel. Isten országa pedig továbbterjed.

Április 16. szerda

Apcs 16,1-12

„...magával akarta vinni; és vétén, körülmetélte őt a zsidókért...” 16,3.

Timótheus a mai vallási törvények szerint zsidónak számítana, hiszen édesanyja a választott népből való. Akkor azonban a görög apával azonosították vallási tekintetben. Pál látja, hogy általában nem helyes a görögöket a zsidó vallásba betérítenie. Tanítványa azonban megterhelhető a törvény igájával is a szolgálat érdekében. Timótheus érti, hogy a szeretetért, a bajtársiasság miatt és végső soron Isten országáért mindezt megteheti. Nem mindenkitől lehet ilyesmit megkívánni, de jó, ha akad olyan munkatárs, aki zokszó nélkül tud elviselni számára is kényelmetlen megkötöttségeket az Úrért.

Április 17. csütörtök

Apcs 16,13-24

„...keresetüknek a reménysége elveszett...” 16,19.

Igen, Krisztusnak emberek életében aratott győzelme olykor anyagi veszteséget eredményez. A jövőmondó kis rabszolgálya megszabadul attól, ami miatt gazdája értéket lát benne. A szabadságnak ára van. A világ nehezen mond le arról a haszonról, aminek eredetét nem illik firtatni. Isten országában új érték, másfajta haszon jelenik meg. Ez pedig mindent megér.

Április 18. péntek

Apcs 16,25-40

„egész házanépével ...örvendezett, hogy hitt az Istennek.” 16,34.

Néha milyen rövid idő alatt jutnak egyesek döntésre! A börtönőr és családja egyetlen éjszaka leforgása alatt lesz kereszténnyé. Igaz, közben hallhatták Pál és Silás énekét, láthatták, ahogy ártatlanul, mégis méltósággal viselték a bántalmazást, és átéltek egy földrengést is. Van, aki évekig gyötrődik, keres, harcol önmagával. Másoknak elég néhány óra. Ha eddig nem jutottál döntésre, miért ne tehetné meg ebben az órában?

Április 19. szombat

Apcs 17,1-9

„...mást tartanak királynak, Jézust.” 17,7.

Az egyháztörténelem során gyakran vádolták az Úr tanítványait felségárulással. Pedig a keresztények általában mindig lojálisan viszonyultak a fennálló rendhez, kivéve azt a helyzetet, amikor választaniuk kellett, hogy vagy a pillanatnyi hatalomnak engednek érdekből, félelemből, vagy az Úrnak. Másként király Ő, noha övé minden hatalom mennyen és földön. „Szívem királya, érted sóvárgok szüntelen” – valljuk az éneken. De neki adnak majd számot a földi uralkodók is.

Április 20. vasárnap

Apcsel 17,10-15

„...bevették az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, hogy úgy vannak-e ezek.” 17,11.

Nincs új élet tessék-lássék döntés alapján. Kell a teljes odaadás, a tiszta lélek buzgósága. De még ez sem elegendő. A tisztességes megítéléshez elengedhetetlen az is, hogy a dolgok végére járjunk. Minden szempont mérlegelésére bizonyára képtelenek lennénk. Azonban jó következtetés születet akkor is, ha a rendelkezésünkre álló eszközök és lehetőségek mindegyikét felhasználtuk, s napról-napra igyekeztünk a mélyebb megismerésre.

Április 21. hétfő

Apcsel 17,16-34

„Némely férfiak azonban csatlakozván őhöz, hittek...” 17,34.

A hitnek a hétköznapi jóhiszeműségtől és bizalomtól kezdve az istenismeretig sok fokozata van. Egész életünkben „tapogatjuk” a valóság körvonalait. Pál nem képzelet, hogy pusztán filozófiai érvekkel képes lesz bizonyítani az egy igaz, láthatatlan és „ismeretlen” Isten létét. De hisz abban, hogy aki őt megszólította, elvezetheti az athéniakat is az Örökkévalóhoz. Nos, a többség még így is elutasító (egyesek kifejezetten gúnyolódni kezdenek). „Némely férfiak” és asszonyok szívében viszont felködlik valami... Mindig így indul. A kicsi kezdettel.

Április 22. kedd

Apcsel 18,1-17

„...sok népem van ebben a városban.” 18,10.

Egyelőre még csak a nehézségek látszanak: elutasítás, vad versengés. Az apostol is bátorításra szorul. Talán az eredménytelenség láttán kész volna feladni a küzdelmet. Félve nyílnak még csak itt-ott a szívek. Mégis, az Úr látja jövődő népét Korinthusban. Ma sincs másképp. Küszködve szolgálunk alig-alig látszó eredményekre jutva! Az Úr sokaságot lát. „Ne félj, hanem szólj és ne hallgass!”

Április 23. szerda

Apcsel 18,18-28

„...tanította nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a János keresztségét tudta...”

18,25

Van, aki a teljes ismeret birtokában is tétlenkedik kényelemből vagy kishitűségből. Más elakad valahol a kezdet-kezdetén. Még nem hallott a Krisztus váltságáról sem. De csekély ismeretével is világítani akar. Mikor veheti valami hasznát az Úr annak, amit már eddig megértettél? A holnapi több ismerettel majd ezután kezdhetsz valamit. Indulj el azzal, amid már van!

Április 24. csütörtök

Apcsel 19,1-22

„...sokan a hívők közül eljöttek, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket” 19,18.

A megtérés és újjászületés folyamatában el kell érkeznie annak a pillanatnak is, amikor a hitre jutott ember felismeri, hogy le kell lepleznie magát, mert csak így

szabadulhat múltja árnyaitól. Lezártad-e a hátad mögött lévő dolgokat? Elrendezted-e azokat, amikért a Lélek nyugtalanít? Ne hagyj, hogy új életed boldog éveit megkeserítse elrontott tegnapiod! Tegyen az Úr teljesen új emberré!

Április 25. péntek

Apcsel 19,23-40

„...lecsendesítette a sokaságot...” 19,35.

Az evangélium mindenütt és mindenkor felkavarja „a város” nyugalmát. A régi élet „vallása” sokaknak jelent hasznót. Érthető az ellenszenv és felháborodás. A vihart most nem lehet imával vagy az Úr ereje által megszüntetni. Egy „nem hívő” ember, a Dianát tisztelő, bálványimádó jegyző csendesíti le bölcs szavaival a zendülést. Isten használja fel őt is. És így lesz békessége a fenyegetett gyülekezetnek. Becsüljük meg a „világi” vezetőket, és imádkozzunk értük!

Április 26. szombat

Apcsel 20,1-16

„...ült az ablakban, mély álomba merülve.” 20,9.

Ennek az ifjúnak a neve úgy maradt fenn húsz évszázadon át, hogy „ő az a bibliai személy, aki elaludt Pál ígehirdetése alatt”. Nem valami dicséretes tett, nem is veszélytelen. Még az is eszünkbe juthat, hogy lám, Pál prédikációján is el lehetett szunnyadni! Hallod-e az üzenetet, vagy csupán jelen vagy? Ablakod úgy legyen nyitva, mint Dánielé. Adjon ébredést az Úr!

Április 27. vasárnap

Apcsel 20,17-38

„Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra...” 20,28.

Jézus nem maradhatott örökre a tanítványai mellett. Az apostolok is kénytelenek voltak elengedni tanítványaik kezét egy napon. Meg kell tanulnod a lelki önfenntartást. Sőt, arra hívott el az Úr, hogy saját lelked gondozásán túl segíts annak, aki egyedül nem boldogul vagy terhek és kísértések alatt roskadozik.

Április 28. hétfő

Apcsel 21,15-26

„...megnyugodtunk, mondván: legyen meg az Úr akarat.” 21,14.

A Lélek által jövendölték egyesek, hogy Pál jeruzsálemi útja emberileg „balszerencsével” fog végződni. A testvérek természetes ösztöne is azt súgta, hogy próbálják az apostolt visszatartani a veszedelemtől. Az érdekelt fél egyedül maradt saját, másféle véleményével. Ő tudta legjobban, mire hivatott el, s hogy Isten országában lehetnek a józan emberi megfontolásoknál magasabb rendű szempontok is. Ilyen „az Úr akarat”, ami soha nem a mi veszünk, de esetleg elkerülhetetlen áldozatunk.

Április 29. kedd

Apcsel 21,15-26

„...bement a templomba, bejelentvén a tisztulás napjainak eltelését...” 21,26.

Egyesek hibának minősítik Pál engedelmisségét a jeruzsálemi keresztény gyülekezet vezetőinek kérésével szemben. Tekinthejtük azonban mintaértékűnek is. Az

apostol harcol a pogány világból jövők szabadságáért, Ő maga viszont nem kívánja a könnyebb utat járni. Azt is jelezni szeretné, hogy soha nem szakadt el szellemi gyökereitől. Csak úgy tud majd „továblépni”, ha ennek az engedelmességnek a kockázatait is kész vállalni együtt népével és eredeti vallásával. Egy napon ez talán még áldást jelenthet...

Április 30. szerda

Apcsel 21,27-40

„...nagy csendesség lett...” 21,40.

A „nagy csendesség” előzménye itt is vihar, mint a tanítványoknak egy korábbi élményénél a Genezáret – taván. Csakhogy ott a víz és az elemek tomboltak, itt pedig a tömeg lázongott. A „csendességnek” ára van. Az apostolnak el kell szenvednie a gyanúsítgatásokat és a verést is annak érdekében, hogy elmondhassa az örömeit. Talán nem elegendő, ha csupán imádkozol az igehirdetés csendes feltételeiért. Meg kell fordulnod az emberi közösségben is, vállalva a veszélyt és a bántalmakat. Kész vagy-e rá? - ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

Holland barátunk, Gerrit van Dijk közölte velünk e-mailen a következő történetet:

A hágai liberális zsinagóga rabbija most ment nyugdíjba, és mivel jelentős szerepet játszott az ország társadalmi életében, sokszor készítettek interjút vele különböző médiák. A rabbi, Abraham Soetendorp túlélő, aki csodálatos módon menekült meg a haláltáborból, és nem tudja megállni, hogy újra meg újra el ne mondja ennek a történetét. Ilyenkor minden alkalommal elragadják az érzelmei, és elsírja magát. Nemrég hallgattam egy interjút a rádióban, amit az ismert riporter, Martin Simek készített vele. (Simek cseh származású, mint kiváló teniszező 1968-ban kijutott Hollandiába, ahol elszakadt csapatától, menekült státuszt kért, és később állampolgárságot nyert.) Az interjú közben mindketten, Simek és a rabbi sírva fákadtak, Simek kénytelen volt zsebkendőt kérni, mivel éppen nem volt nála. Nem mindennapos eset a rádióban, hogy két férfi együtt sír. Tény, hogy Simek kelet-európai, és talán ezért könnyebben elérzékenyül.

Íme, Soetendorp rabbi története:

Csecsemő volt, amikor a németek letartóztatták a szüleit és összes rokonát. Mialatt a szülők sok más zsidóval együtt hosszú sorban várakoztak az elszállításra, a német katona megengedte a hollandoknak, hogy valami csekély útravalót adjanak a deportálás előtt állóknak. Abraham szülei felismerték a lehetőséget, gyorsan beletették a kis bébit egy táskába, és átadták az ott ácsorgó hollandoknak. Ők hazavitték a táskát, s így menekült meg a gyermek a haláltól. Abrahamnak keresztyén nevelőszülei lettek, akik a háború egész ideje alatt rejtgették őt. A holland házaspár ezzel saját életét kockáztatta, hiszen tudták, hogy bántják a német hatóság azokkal, akik zsidókat bújtatnak.

A történet azonban itt nem ér véget. Évekkel később az akkor már két és fél éves Abraham éppen együtt volt nevelőszüleiével, amikor hirtelen meghallották a közeledő V2 rakéta sivító hangját. Mielőtt a robbanás bekövetkezett, a nevelőapa rávetette magát a gyermekre, hogy testével védelmezze.

A nevelőapa meghalt, a fiú életben maradt.

A most 65 éves rabbi megrendülten vallja, hogy az esetet soha életében nem fogja, nem tudja elfelejteni. Szüntelenül tudatában van: életét annak köszönheti, hogy valaki meghalt érte. Egész élete folyamán nem szűnt meg újra meg újra elmondani a történetét. Az újság lapjain, a rádióban, a televízió előtt nem állhatta, hogy nyíltan bizonyosságot ne tegyen róla: azért élhet, mert keresztyén nevelőapja feláldozta érte az életét.

Vörös-Kína hivatalosan ateista állam, azonban napról napra tízezren térnek keresztyén hitre. Ha ez így folytatódik, 2050-re 200 millió keresztyén fog élni Vörös-Kínában, mely ilyen módon a világ legnagyobb keresztyénségének állama lesz. *Zeitjournal 2008/1*

*

40 évvel ezelőtt, az anti-bébi tabletták hivatalos engedélyezése után 400 tekintélyes nyugat-német orvos fenyegető visszaesést jövendölt a születések számában, megjósolta a társadalom erkölcsi hanyatlását, a nyilvános élet sexualizálódását, a pornográfia és meztelen-„kultúra” nyílt propagandáját, a válások szaporodását és a magzatelhajtás engedélyét. Minden bekövetkezett.

Zeitspiegel 215. sz.

TARTALOM

Felébredt szívek – útban a halál felé	1
Isten szántóvetői – Willy Mast –	2
Bújóccka	3
Kis bölcsességek	3
Amit mi szeretnénk	3
Ki dolgát csak Istenre hagyja	4
Isten valósága	8
Még egy perc	8
Hírek, imatárgyak	12
Tartalom	12

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkesíti hivatalaiban.